

efter hed det, at jeg ikke kunde garantere for, at Danmark ikke kunde blive Krigsskueplads, medens mine Ord lød, at vi ingen Sikkerhed kunde skaffe os for, at vor Neutralitet ikke blev krænket. Nu har jeg sagt det igen til det ærede Medlem.

Naar han spørger, om jeg har dementeret, maa jeg svare: Nej, det er virkelig ikke af saa afgørende Betydning, at det behøver at dementeres. Det er blot betegnende, at det ærede Medlem bruger det som Udgangspunkt under en Diskussion, naar han har haft saa rig Lejlighed til at faa at vide, hvorledes mit Standpunkt er.

Derefter talte det ærede Medlem om, at vi godt kunde komme til Enighed med de Konservative om at forbyde bevæbnede Korps, der havde politiske Formaal. Hvis man i sin Tid, da Højre forbød Venstres Riffelforeninger, havde sagt, at hvis de vilde lade være med at have et politisk Formaal, maatte de faa Lov at eksistere, saa kunde de meget let være lavet om til upolitiske Foreninger. Det ærede Medlem vil selv forstaa, at et politisk Formaal kan komme til at ligge bagved et hvilket som helst væbnet Korps, og derfor er det nødvendigt i et Afrustningsforslag helt at forbyde væbnede frivillige Korps.

Endvidere siger det ærede Medlem, at det er ganske utilbørligt af mig at udtale mig, som jeg har gjort, naar jeg vidste, at Forslaget, som jeg stillede i Fjor, ikke kunde gennemføres uændret. Mig bevidst har jeg aldrig, og andre heller ikke, sagt, at dette Forslag vilde blive gennemført uden Ændringer, og der er ikke det mindste utilbørlige i dette, at vi har stillet et Forslag som Forhandlingsgrundlag i Fjor og derefter har forhandlet med et andet politisk Parti; deri ligger intet som helst Forræderi imod Forslaget. De Herrer er nu saa interesserede i at understrege, hvor farligt det er, at der er kommet Miner og Artilleri til, og er saa interesserede i at faa at vide, hvorledes Enkelthederne skal være. Jeg synes dog nærmest, disse Forandringer maatte virke paa den Maade, at de Herrer, som i Fjor mente, at det var for lidt, jeg bød, nu vilde finde Forslaget mere tiltalende; men i Stedet for kritiserer man i høj Grad, at disse Ting er kommet med.

Jeg har saa til Slut et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Holstein. Jeg henstiller til det ærede Medlem, der vilde prøve at faa mig til at tro, at han var i fuld Overensstemmelse med tidligere Tider, i en ledig Time at tage frem, hvad han har sagt tidligere til det konservative Parti Forsvarssagen vedrørende, og derefter læse

den Tale, han holdt i Dag. Jeg er sikker paa, at han vil forstaa, at Tonerne er saa vidt forskellige, at det maa falde i Ørene paa alle, der hører det. Det ærede Medlem siger: Jeg er ligeglad, om det konservative Folkeparti beholder Føling og Samarbejde med Venstre, men det var for Landets Skyld; jeg henstiller til Venstre at staa fast paa Ordningen af 1922, for Landets Skyld. Hvad har det ærede Medlem sagt om Ordningen af 1922? (*Holstein*: Ikke Ordningen, men Venstres Grundsynspunkter!). Ja, nu begynder det ærede Medlem at forstaa, hvilken Glatiss han er kommet ud paa. Naar nemlig det ærede Medlem siger, at Venstre skal staa fast, saa kan han ikke mene andet end: staa fast paa Ordningen af 1922 — den, som det ærede Medlem har erklæret for ganske umulig (*Holstein*: Ja). Men hvad skal de da staa fast paa? (*Holstein*: Paa de Synspunkter, der ligger til Grund for den). Jeg tror, det ærede Medlem vil forstaa, at han i Dag af Ængstelse for, at der skal komme en Forhandling i Stand mellem Venstre og Socialdemokratiet, har forsonet sig i nogen Grad med den af ham tidligere saa stærkt forkætrede Militærordning af 1922. Derefter siger det ærede Medlem, at vort Forslag giver ikke Sikkerhed for, at vor Neutralitet ikke vil blive krænket, og derfor er det uforsvarligt. Byder Ordningen af 1922 da en saadan Sikkerhed? Var en saadan Sikkerhed til Stede i Forvejen, eller byder denne Ordning den Sikkerhed? Naar det ikke er Tilfældet, kan det, at vor Ordning ikke byder absolut Sikkerhed, ikke være et Argument mod det Forslag, vi stiller, naar det ærede Medlem erindrer, at det Forslag, vi har foreliggende i Dag, ikke er et Forslag om Forbedring eller Forringelse af 1922-Ordningen, men at vi her har Valget mellem at beholde Ordningen af 1922 eller det nye Forslag.

Det ærede Medlem sagde, at naar vi fik Sønderjylland tilbage i 1920, var det, fordi vi kæmpede i 1864. Ja, jeg indrømmer, at skal man have noget ud som Resultat af, hvad der er udrettet ved Vaabenmagt i Danmark, maa man fra 1864 springe lige over til 1920 for at finde et Resultat i Form af Sejre, og de er jo da indirekte i allerhøjeste Grad. Man kan — det skal jeg ikke komme ind paa, det vilde føre for vidt — tale om de Forhandlinger, der førtes i London og de skæbnsvangre Følger, det havde for Danmark, at man overvurderede vor Militærordning i 1864. Jeg skal blot sige dette, at det ærede Medlem for at finde ud af, at vi med Vaabenmagt har naaet noget i Danmark, maa sige, at det, at vi